

για τον Πορο.
Χωρίς να σας δώσω αναφορά.
Χωρίς κανείς να με κρατήσει — χω-
ρίς εξηγήσεις.
Δεν θέλω προστασία.

Εχω εκτεθει και σας περιμενω.
Με νυχια και με δοντια — εν ψυχρω.
Θα εκτελεσω οτι υπαρχει αναμεσα
μας.
Να σκοτωσω.

Θανασης Τσιρος

ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μίλησα παλι με την αγνωστη νεραίδα
που δεν ξερει
γιατι δακρυζει ο ηλιος σαν περνουν
καβαλα στον νοτια τα μαυρα συννεφα
κι εχει στην τσεπη της
μια μακρινη κιτρινη αστραπη
κι ενα αστερακι
κι εχει στο στηθος της
μια θαλασσα πουλια.

Παιδευε τη φωτια μεσα στα ματια
της
εκρυβε την εξομολογηση στα λογια
κι ελιωνε στην ανασα της
το χιονι το παλιο του φοβου.

Κι ετσι με την κουβεντα το φεγγαρι
πηρε κι ανετειλε στον ησυχο ουρανο
Φωτισε τις κρυφες γωνιες με καλοσυ-
νη
εκαμει τις σκιες καλες κι αγαπημενες.

Πηρε τη λυπη μου
πηρε τα χερια μου γυμνα
πηρε τον πονο
και χαθηκε

χαραζοντας τη μορφη της
μες στον καθρεφτη που κοιταζομαι
και βλεπω το σκοταδι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΕΘΛΑΣΜΕΝΟ

Η μνημη νωπη
Και το χωμα σκαμενο
Σαν κυλησε η βροχη
Πετρωσε το χαμογελο
Και τα μαλλια της νυχτας
Μπλεξανε με τ αγκαθια του υπνου
Το χερι κρυσταλο μπρος στην πηγη
του βραχου
Μα τα πουλια λαβωσαν την αυγη
Κι απ τις πληγες της σταζει φως.
Ενα και δυο θα παρουμε
ξοπισω τα ποταμια
Ενα και δυο θα κανουμε
φλογερες τα καλαμια.
Τωρα που μαθαμε τα μυστικα των συν-
νεφων
δε μας τρομαζει ο κεραυνος
Κι ακομα
το νοτισημενο σπιτι μας
Ξερουμε σε ποιον ηλιο θα στεγνωνσει.